

Ya Sizler Gerçek Misiniz

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 28 Mart 2022

Ayarı yok alaycı insanların üstüne üstük alayına alayının inandığım.

Göçebe ruhum ve yüreğim devasa bir valizde saklı ve de gidip gelmelerin meali iken içine saklandığım kozam elbet tek kozum da sevgi ve yazmak iken.

Meylettığım hiçbir mevsim ve de öykündüğüm tek bir insan yok üstelik bu âlemde.

Pek de âlemsiniz, ha...

Diyen kimse artık ve hicap yüklü gölgeler ve ben gülümseyerek onlara bakarken içimden sökülen taşlar ve de gözümde akan yaşlar.

Hüzün yüklü gönül çekmecem derken uzattığım zeytin dalı ve de bana uzatılan zehirli bir ok ve ben ona tutunup da hayatımı mutlu kılacakken elimi ve de yüreğimi yakan.

Gün defoluydu bu gün gerçi güzel bir güne uyanmıştım ama...

Dünün yorgunluğunu da üzerimden atmışken ve gülümsemelerim ile yeri göğü mutlulukla resmettiğim. Devamını boş verin.

Zaten ben de boş vermişken pek çok şeyi üstüne üstük kendimi ve sağlığımı dahi tehlikeye atmışken elbet detaya asla girmem ama üstü kapalı geçsem bile kırgınlığımı ve hüznümü es geçemiyorum.

Öyle ki:

İnsana "pes" dedirtecek cinsten.

İnsan olmanın hacmi.

Havsalam da almazken.

Ben her ne kadar kendime ve doğrularıma ve dürüstlüğüme sadık olsam da asla anlamıyorum insanların bir anda böyle değişebildiğini ve merak da etmediğim gibi üstelemiyorum çünkü:

Benim tüm derdim yazmak.

Benim tüm derdim hayatı yaşanır kılmak ve bozulmadan yaşamak ve yaşatmak kimliğimi dolayısı ile de yazmanın hikmeti benim için yağın rahmet niteliğinde.

Göçebe yaşantım.

Göç mevsimi gelmeden de göç ettiğim.

Gelin görün ki bazı insanlar öç almanın derdinde iken ve işte aklımın bunu da almadığı bu bağlamda saf geldim saf gideceğim ve saf tuttuğum safiyetimden de ödün vermeyeceğim.

Kırıklardan inşa ettiğim sözüm ona bir cennet yazmanın meali.

Aslında bu cenneti iliklerime kadar hissettiğim bir o kadar cinnet noktasına da geldiğim.

Kolay mı ya da zor?

Yazmanın ta kendisi mi insanlar mı?

Lakin kendimden daha zor bir insan tanımadım hayatta bir o kadar beni bozguna uğratan insanlar tanıdım tanımaktayım da.

İyi yürekli olduğum için tüm insanları da böyle bilmenin verdiği huzur akabinde infilak eden iç sesim ve hüznümle mağduru oynamak da değil ama mazlum yüreğimi teslim ettiğim Rabbimden istediklerim öyle

ya bir ömür kimseden bir talebim olmadı ve ben hep görevlerimi ifa ettim ötesinde içimden gelen ve sevgiyle eşlik eden emeğimin da getirisi iken çabalarım.

Gerek öğrencilik hayatımda gerekse yaşarken ve de tüm insan ilişkilerimde ve şimdi de yazarken çünkü ben aşkla d/okuyorum sözcükleri ve aşkla d/okunuyorum yüreklere.

Hemhal olduğum keşke sadece kalem olsa.

Hayatta başa çıkamadığım o kadar çok şey o kadar çok insan var ki ve ben hep haklıyken haksız ve gereksiz durumuna düştüğüm ve gözümden düşen insanlar ve yaşlar ama Rabbimin gözünden düşmemek adına asla da kendimden taviz vermediğim.

Bu sadece bana özel de değil.

Çünkü insanları temsil eden bir titrim var daha doğrusu masum ve mazlum olmanın yükü ya da meali iken içimden sökün edenler ve göçebe duygularıyla konduğum yürekler kovaladığım kaderim belki de peşimden gelen kederim.

Hüznüme muhalif değilim çünkü mutluluk bana muhalif olan ve mutlu olduğum bir günün hatta kısa bir sürenin ertesinde mutlak yenilgiler ve yanılgılar yaşıyor bana insanlar.

Yaşlarım ya hüzünden ya maneviyattan tam da mutluluk gözyaşı dökcekken işler değişiyor.

Benim mutsuzluğum benim hayallerim ne ki kanayan coğrafyalarda ölen ve acı çeken bunca masum insan ve çocuk bu bağlamda yaşlarımı ve yazılarımı artık onlara adıyorum.

Adağımı bilen kabul eyleyen elbette O ve ben sadece O'na karşı sorumluyum bu bağlamda insanlar tarafından sorunlu addedildiğim...

Herkes kadar.

Ya da kimseye meyletmediğim için midir ne başımı da asla eğmedim ben hayatta ve de insanların önünde ve yaşadığım sıkıntıları sadece Rabbime sundum ve beni üzenleri sadece O'na havale ettim.

Bırakın da hüznün bohçam tıks tıks olsun tıpkı yüreğim ve yazdıklarım gibi çünkü künyemde saklı gerçek isimle gerçek kimliğimle yazıyor ve yaşıyorum.

Sıra dışı olduğum malum kimine göre sıkıcı ama ben benle mutluyum ve ben benle kavgalı ve içimde seken o yaramaz çocuğu alt etmenin de güzelliğidir yaşadığım tüm bu kaosa rağmen hayatı gerçekten sevebilme ve kucaklama ihtimalim...

İhtimal ya da gerçek...

Ya, sizler gerçek misiniz?

Bense gerçekliğimi gerekçelerimle saklı tutarken elbet öncelikle Allah katında...